

gen — Protektion om end ikke ligefrem Nepotisme end gennem andre ligefremme Avancementsforhold. Skjøndt jeg tidligere har troet det ønskeligt for de Paagjældendes Bedkommende i Staterne, at der var en vis Afgangret, saa har jeg dog aldrig været sikker paa, at det har været til Postetatens virkelige Held. At en Post- eller Telegrafembedsmand, der er indkaldt til Tjeneste i 6, 12 Maaneder eller 2 Aar, skal udelukkes, naar han vender tilbage, fordi han har været indkaldt til Tjeneste, vilde være i højeste Grad ubilligt, og ligeledes om hans Avancement skulde være affaaeren. Saaledes bærer en Privatmand sig ikke ad. Han afskediger ikke en Mand, der har en længere Tjeneste for sig, fordi han afbrydes ved Militærtjenesten. Det vilde ogsaa være urimeligt at gjøre det for Postvæsenets Bedkommende. Det andet Forhold har derimod saavel i Jernbanevæsenet som adskillige andre Steder, hvis man skal tro, hvad man saaledes af og til ser Exempler fremførte paa, ført til ganske mærkelige Resultater, med andre Ord, der har ofte været en Indgangsdør for Folk, der blot havde et Stempel paa sig fra Militæretaten, og som ved Hjælp deraf have fundet en Indgangsdør til Postvæsenet, som de ellers ikke kunde finde. Dernæst vil jeg gjerne henlede Opmærksomheden paa et andet Forhold. Vi have en meget talrig Klasse af Funktionærer i Post- og lad mig ogsaa her sige i Telegrafvæsenets Tjeneste, ved de saakaldte Brevsamlingssteder og Sligt. Man har ogsaa Noget, som man kalder helt eller halvt Regnskabsførende og Signende. Naar vi nu blandt Expeditionerne f. Ex. et stort Brevsamlingssted, der er bestyret godt gennem en Marække for en overordentlig ringe Betaling af Mænd, der ere fuldstændig inde i de forskjellige Forhold, og som godt kunne aflægge deres Maanedesregnskaber, om der ogsaa skal nogle Timers Øvelse til, saa kosterer man de Mænd, der paa et saadant Brevsamlingssted med lige op til 16—18,000 Breve om Aaret have gjort deres Sager fortrinlig paa mange Maader og have offret Tid og Møie for at tilfredsstille Postdistriktet, ja, maasse ud af deres ringe Løn har anvendt en Del til at lønne et Bud for at bringe Folk fornøden Bæsked, saa offres, siger jeg, denne erfarne Mand, der er kjendt med alle Forholdene i det paagjældende Distrikt, naar Postbestyrelsen slaar til og siger: Nu skal det være en halv eller en hel regnskabsførende Postexpedition, thi nu have vi 400 Breve mere, og nu skal der aflægges maanedligt Regnskab. Saa kastes en saadan Mand bort fra sin Bestilling under Foregivende af, at den ved

ministeriel Resolution er forbeholdt de i Sæget Uddannede, og saa kommer en ung Mand, som maasse er bleven Fuldmægtig eller maasse ikke er det, til en saadan Expedition, og den Mand, der i Virkeligheden, uden at have foranlediget videre Udgifter, har stor Fortjeneste af Sagen paa Stedet, kastes bort. Det vilde jeg gjerne ønske overveiet, og jeg vilde sætte Pris paa, om Udvalget kunde enes med Ministeren om, at der baade i Post- og Telegrafloven kom en Bestemmelse ind, som gav disse Brevsamlere, naar de overhovedet havde vist den fornødne Dydgtighed, fortrinnsvis Udgang til at erholde en mindre Postexpedition paa Stedet, naar hele deres øvrige Forhold havde givet Anledning til en saadan Forfremmelse. Staar Officeren med sin Pension eller en af de Andre, som komme til, der maasse kun har været et Par Maaneder eller tre paa et Postkontor hos en Postmand, lige over for en ældre veltjent Brevsamler efter § 11, saa foretrækker jeg Brevsamleren, og jeg tror ogsaa, at det er mere humant. Det vilde maasse ogsaa bidrage til, at man paa disse forskjellige Steder virkelig kunde faae Folk, der sætte Pris paa at faae Alt i en god Gænge, naar den Paagjældende vidste: Naar det gaar frem, saa har Du Expectance paa en lille Stilling paa 5—600 Kr. her paa Stedet og skal ikke kastes til Side for en ung Mand paa en 16—18 Aar eller en Snes Aar. — Jeg tør ikke opholde Thinget længere; dog vil jeg gjerne til disse enkelte Punkter føie et Par. Jeg nævner ikke hjer- neste Tvivl om, at det høitærede Udvalg i Fjor og ligeledes Udvalget i Aar vil tage under Overveielse, hvis det ikke allerede er sket — jeg beder undskyld, at jeg taller saa rent umiddelbart om Sagen — i hvilken Grad i Staten uddannede Kvinder ansættes, ere fortrinnsvis berettigede til at ansættes i Stillinger ved Post- og Telegrafvæsenet. Allerede i Trebjerne, i 1867, lavede vi en Lov om Lærerkvinder, og deri satte vi udtrykkelig, at de vare ligeberettigede med Lærerne, naar deres Anciennitet var lige med disse. De vare ikke fortrinnsvis berettigede, men naar nu en Lærer havde tjent i en lavere Vønningssklasse i 10 Aar og en Kvinde i 12—15 Aar, vilde hun være fortrinnsvis berettiget til at komme op i en høiere Vønningssklasse, dog at den høiere Vønningssklasse ikke maatte have mere end $\frac{1}{3}$ Kvinder mod Mænd. Der er jo vist ikke Tvivl om, at det Samme kunde gennemføres her paa de forskjellige Konti. Selv om man nu ikke tør — og det kan jo gjerne være, at de Herrer ikke tro det — at hun er moden til at sige op gennem alle Grader, saa siger jeg dog, at Noget er bedre end Intet; kunne